JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
CHRISTINE STIX-HACKL
20 päivänä syyskuuta 2001 [1]

I Johdanto

1. Esillä olevassa asiassa valittaja Pascual Juan Cubero Vermurie riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-187/98 3.10.2000 antaman tuomion, jolla hylättiin Cuberon nostama kanne.

2. Valittaja oli vaatinut ensimmäisessä oikeusasteessa muun muassa sen 6.4.1998 tehdyn komission päätöksen kumoamista, jolla komissio jätti valittajan ylentämättä palkkaluokkaan A 5 vuoden 1998 ylennysten yhteydessä.

3. Tämä asia herättää kysymyksen siitä, missä määrin virkamiehen osallistuminen tehtäväkiertoon voi vahingoittaa hänen urakehitystään siltä osin kuin hänen ylenemismahdollisuutensa uudessa yksikössä pienenevät.

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.

II Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

4. Riidanalaisen päätöksen taustalla olevat tosiseikat on esitetty valituksenalaisessa tuomiossa seuraavasti:

"1 Komission virkamiesten vuosittainen ylennyskierros toteutetaan kantajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimittamassa Euroopan komission A-ura-alueen ja kielten alan virkamiesten ylennysmenettelyä koskevassa oppaassa (jäljempänä ylennysopas) ilmoitetun menettelyn mukaisesti. Tämä menettely jakautuu viiteen vaiheeseen.

2 Ensimmäisessä vaiheessa hallinto julkaisee ylennettävien virkamiesten luettelon, joka sisältää kaikki virkamiehet, jotka täyttävät Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 45 artiklassa määrätyn vähimmäisvirkaikää koskevan edellytyksen. Tämän julkaisemisen perusteella virkamiehet, joita asia koskee,

voivat ilmoittaa hallinnolle mahdolliset virheet tai puutteet.

3 Toisessa vaiheessa kukin pääjohtaja vertailee alustavasti yksikkönsä ylennettävien virkamiesten ansioita ja ilmoittaa ylennyskomitealle ehdotuksensa, joka on laadittu etusijajärjestyksessä.

4 Kolmannessa vaiheessa ylennyskomitea laatii ehdotuksen ansioituneimpien virkamiesten luettelosta vertailtuaan ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita kyseessä olevaan palkkaluokkaan soveltuvan arviointimenetelmän mukaisesti. Kantajan tapauksessa ylennyskomitea ilmoitti kantansa sellaisen arviointimenetelmän nojalla, jota sovelletaan palkkaluokassa A 6 oleviin virkamiehiin, jotka odottavat ylennystä palkkaluokkaan A 5. Tämä menetelmä perustuu siihen, että asianomaisille virkamiehille annetaan pääjohtajan laatiman etusijajärjestyksen mukaisesti tietty määrä pisteitä arviointikertomuksista, palvelusvuosista nykyisessä palkkaluokassa ja virkaiästä sekä fyysisestä iästä. Kunkin pääjohtajan laatiman etusijajärjestyksen perusteella ylennettäville virkamiehille voidaan heidän etusijajärjestyksensä mukaisesti antaa tietty määrä pisteitä (70, 45, 20 tai 0), jotka kullekin pääosastolle on myönnetty niissä työskentelevien ylennettävien virkamiesten lukumäärän mukaisessa suhteessa.

5 Tässä vaiheessa rajoitettu pariteettikomitea tutkii alustavasti sellaisten virkamiesten tilanteen, jotka, kuten kantaja, ovat osallistuneet tehtäväkiertoon, ja esittää ylennyskomitealle kertomuksen tutkimistaan tapauksista.

6 Neljännessä vaiheessa nimittävä viranomainen vahvistaa ylennyskomitean luetteloehdotuksen tai muuttaa sitä ja julkaisee ansioituneimpien virkamiesten luettelon. Viidennessä ja viimeisessä vaiheessa henkilöstöstä vastaava komission jäsen tekee ylennyspäätöksen ansioituneimpien virkamiesten luettelon mukaisesti ja allekirjoittaa tämän jälkeen yksittäiset ylennyspäätökset.

7 Toisistaan erotetaan kahdenlaiset ylennykset eli ylennykset uran sisällä ja ylennykset uran ulkopuolella. Käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä on ylennys uran ulkopuolella palkkaluokasta A 6 palkkaluokkaan A 5 eli hallintovirkamiehestä johtavaksi hallintovirkamieheksi.

8 Kantajana oleva Cubero Vermurie on palvellut 'Varainhoidon' pääosastossa (PO XX) 16.9.1986 ja 31.8.1996 välisen ajan. Hänet on siirretty yksikön edun mukaisesti Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 1.1.1989 ja 31.12.1990 väliseksi ajaksi. Vuoden 1996 syyskuu[n 1. päivästä alkaen] hänet on siirretty 'Kuluttajansuojan'

pääosastoon (PO XXIV) pääjohtajan avustajaksi. Hän on palvellut 'Informaation, viestinnän, kulttuurin ja median' pääosastossa (PO X) 1.4.1997 alkaen.

9 PO XX ehdotti kantajaa, joka oli ollut palkkaluokassa A 6 1.1.1993 lähtien, ylennettäväksi palkkaluokkaan A 5, ja kantaja oli kuudennella sijalla vuoden 1996 ylennyskierroksella ja neljännellä sijalla vuoden 1997 kierroksella ilman etusijapisteitä.

10 PO XXIV asetti hänet kolmannelle sijalle vuoden 1998 ylennyskierroksella.

11 Kantaja valitti 13.1.1998 päivätyllä kirjeellä ylennyskomitean puheenjohtajalle seuraavasti:

'Vuoden 1998 ylennystä uralta toiselle koskevan menettelyn osalta haluan kiinnittää huomionne siihen, että PO:n XXIV laatimassa luettelossa minua ei ole merkitty 'hyödylliselle' sijalle. Työskenneltyäni alun perin PO:ssa XX tulin PO:hon XXIV yksikön edun mukaisesti (kun huomioon otetaan tehtävien luonne) hoitamaan pääjohtajan avustajan tärkeitä tehtäviä. Jos en olisi tehnyt tätä siirtoa, minut olisi ylennetty palkkaluokkaan A 5 tässä vireillä olevassa ylennysmenettelyssä PO:n XX luettelosta (olin 2. ylentämättä jäänyt viime vuonna).

Jos mitään ei tehdä tämän tilanteen korjaamiseksi, on selvää, että tehtäväkierto (vaikka komissio on jatkuvasti ilmoittanut kannattavansa tehtäväkiertoa) on vahingoittanut vakavasti urakehitystäni.

— —'

12 Ylennyskomitean puheenjohtaja on 2.4.1998 päivätyllä kirjeellä ilmoittanut kantajalle seuraavaa:

'13.1.1998 päivätyn pyyntönne johdosta valitusten tutkimisesta ja tehtäväkiertoon liittyvistä ongelmista vastaava rajoitettu pariteettikomitea on tutkinut tilanteenne.

Kun otetaan huomioon kaikki tapaukseenne liittyvät seikat, pariteettikomitea ei ole voinut suositella ylennyskomitealle myönteistä vastausta.

Ylennyskomitea vahvisti 5.3.1998 pitämässään kokouksessa valitustanne koskevan pariteettikomitean kannan.'

13 Kantajan nimeä ei ollut ansioituneimpien virkamiesten luettelossa eikä ylennettyjen virkamiesten luettelossa, joista ensimmäinen julkaistiin Hallinnollisia tiedotteita -julkaisussa nro 1033 16.3.1998 ja toinen samassa julkaisussa nro 1036 6.4.1998.

14 Kantaja teki tämän jälkeen 21.4.1998 valituksen, jossa hän totesi muun muassa seuraavaa:

'[Valituksessa] kuvatuista tosiseikoista ilmenee selvästi, että tehtäväkierto, vaikka komissio on jatkuvasti ilmoittanut kannattavansa tehtäväkiertoa, on vahingoittanut vakavasti urakehitystäni, sillä nimittävä viranomainen ei vuoden 1998 ylennyksistä 6.4.1998 päättäessään ole ylentänyt minua palkkaluokkaan A 5, mikä olisi ollut tilanne, jos en olisi siirtynyt yksikön edun mukaisesti PO:sta XX PO:hon XXIV.'

15 PO:n X (missä kantaja nykyisin työskentelee) pääjohtaja tuki 12.5.1998 päivätyllä kirjeellään kantajan valitusta. Kyseisessä henkilöstö- ja hallinto-osaston (PO IX) pääjohtajalle osoitetussa kirjeessä hän selvittää muun muassa, että kantaja on siirretty yksikön edun mukaisesti, että hän hoiti pääjohtajan avustajan tehtävänsä erittäin tehokkaasti ja että hänet olisi komission ylennyssääntöjen mukaisesti ylennetty palkkaluokkaan A 5, jos hän olisi pysynyt PO:ssa XX. Hän katsoo, että sen lisäksi, että kantajan uralle on aiheutunut vahinkoa, kantajalle on myös aiheutunut henkistä vahinkoa.

16 Myös kantajan entinen pääjohtaja PO:ssa XX tuki valitusta PO:n IX pääjohtajalle osoitetulla, 15.5.1998 päivätyllä kirjeellään, jossa todetaan seuraavaa:

'Haluamatta ottaa kantaa pääasiaan, voin vahvistaa, että jollei Cubero olisi lähtenyt PO:sta XX, hänet olisi — paitsi jos hän ei enää olisi ollut ansioitunut — ylennetty palkkaluokkaan A 5 tässä vuotta 1998 koskevassa ylennyskierroksessa.

On todettava, että vuoden 1996 ylennyskierroksesta lähtien Cubero on otettu PO:n XX palkkaluokkaan A 5 ylennettävien luetteloon etusijajärjestyksessä heti [H:n] jälkeen ja että vuonna 1998 PO XX sai kaksi ylennystä palkkaluokkaan A 5, joista yksi oli [H] (ainoa ylentämättä jäänyt vuonna 1997) ja toinen etusijajärjestyksessämme tämän jälkeen (eli sijalla, joka vapautui Cuberon lähdön jälkeen) ollut virkamies.'

17 Kantajan valitus hylättiin 9.10.1998 tehdyllä päätöksellä. Tässä päätöksessä todetaan muun muassa seuraavaa:

'Edellä esitetyn perusteella nimittävä viranomainen toteaa, että hänen ei voida katsoa käyttäneen harkintavaltaansa ilmeisen väärin tai muihin kuin aiemmin määritettyihin tarkoituksiin. Ylennyskomitea on tutkinut virkamiesten ansioita soveltaen tiukasti Hallinnollisia tiedotteita -julkaisussa nro 309 26.2.1981 julkaistuja sääntöjä eli ottaen huomioon arviointikertomukset, pääosastojen ehdotukset ja ylennettävien virkamiesten urakehityksen. Lisäksi ylennyskomitea tutki Cuberon erityistilanteen ja arvioi käytettävissään olleiden tietojen perusteella, että huolimatta selvistä ansioistaan, joiden ansiosta PO XXIV on ehdottanut häntä ja jotka mainitaan [rajoitetulle pariteettikomitealle osoitetussa] muistiossa, Cubero ei kuitenkaan täyttänyt niitä edellytyksiä, joiden perustella hänelle olisi voitu antaa lisäpisteitä, joiden ansiosta hänet olisi voitu merkitä ansioituneimpien virkamiesten luetteloon ja mahdollisesti ylentää.'"

5. Cuberon kanne jätettiin osittain tutkimatta ja osittain hylättiin perusteettomana.

6. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkittavaksi ottamatta kanneperusteen, joka koski henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan rikkomista, sillä perusteella, että sitä ei ollut esitetty 21.4.1998 tehdyssä valituksessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti lisäksi tutkittavaksi ottamatta kanneperusteet, jotka koskivat laillisuus- ja suhteellisuusperiaatteen sekä luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista, sillä perusteella, että ne eivät olleet tarpeeksi tarkkoja.

7. Pääasian osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana kanneperusteen, joka koski henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista, perustellen kantaansa ensisijaisesti sillä, että rajoitettu pariteettikomitea ja sittemmin ylennyskomitea olivat tosiasiallisesti tutkineet erikseen valittajan tilanteen ja että niillä ei ollut velvollisuutta tulkita tiukasti ylennysoppaan tehtäväkiertoa koskevia sääntöjä.

8. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös kanneperusteen, joka koski yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja oikeudenmukaisuusperiaatteen loukkaamista, sillä perusteella, että rajoitettu pariteettikomitea ja ylennyskomitea olivat valittajan ansioita arvioidessaan ottaneet huomioon hänen tilanteensa erityislaadun, kun ne olivat muun muassa harkinneet lisäpisteiden antamista hänelle.

9. Kantaja oli lisäksi esittänyt perustelunaan sen, että G, joka oli virkamiehenä hänen aiemmassa pääosastossaan, oli ylennetty kyseisellä ylennyskierroksella, vaikka tämä oli etusijajärjestyksessä hänen jälkeensä ennen kuin valittaja oli osallistunut tehtäväkiertoon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös tämän perustelun sillä perusteella, että G:n ja valittajan ansioiden arviointimenettelyä ei rasittanut ilmeinen arviointivirhe.

III Valittajan vaatimukset

10. Valittaja vaatii muutoksenhaussaan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) tutkii valituksen ja toteaa sen perustelluksi sekä

2) tämän seurauksena

a) kumoaa valituksenalaisen tuomion sekä

b) ratkaisee asian itse ja hyväksyy valittajan alkuperäiset vaatimukset;

— kumoaa nimittävän viranomaisen 6.4.1998 tekemän päätöksen jättää valittaja ylentämättä palkkaluokkaan A 5 vuoden 1998 ylennysten yhteydessä,

— kumoaa 9.10.1998 tehdyn päätöksen, jolla hylättiin nimenomaisesti valituksenalaisesta päätöksestä 27.4.1998 tekemä valitus, joka kirjattiin pääsihteeristössä 6.5.1998 numerolla R/436/98,

— velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission maksamaan valittajalle kohtuullisena korvauksena aineellisesta ja henkisestä vahingosta yhteensä 250 000 Belgian frangia, ja

— joka tapauksessa velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan kaikki, sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että tässä muutoksenhakumenettelyssä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

IV Valitusperusteet ja asian arviointi

11. Valituksensa tueksi valittaja vetoaa yhteen valitusperusteeseen, joka koskee Valituksenalaisen tuomion perusteluissa esiintyviä oikeudellisia virheitä ja ristiriitaisuuksia. Tämä kanneperuste jakautuu neljään osaan, joita tarkastellaan erikseen.

Valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan rikkomiseen perustuvan kanneperusteen tutkittavaksi ottamista

Väitteet ja niiden perustelut

12. Valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion siltä osin kuin siinä jätetään tutkittavaksi ottamatta valittajan kanneperuste, joka koski henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan rikkomista. Nämä määräykset koskevat virkamiehen "ammatillista täydennyskoulutusta", ja niissä määrätään, että se otetaan huomioon myös urakehityksessä. Tältä osin valittaja viittaa useisiin valituksensa ja 13.1.1998 päivätyn kirjeensä kohtiin, joissa hän toteaa muun muassa, että tehtäväkierto on tärkeää virkamiehen urakehityksen kannalta, sillä sen avulla voidaan laajentaa virkamiesten pätevyyttä ja taitoja. Tämä on syynä siihen, että hän on valituksessaan vedonnut tähän kanneperusteeseen. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti kiistänyt tämän, kantajan mukaan valituksenalaista tuomiota rasittaa tältä osin oikeudellinen virhe.

13. Komissio väittää, että valitusperusteen tätä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska siinä riitautetaan tosiseikkojen arviointi. Toissijaisesti komissio väittää, että valitus ja 13.1.1998 päivätty kirje koskivat valittajan osallistumista tehtäväkiertoon, kun taas henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmas ja neljäs kohta koskevat kielikurssien tai pikakirjoituskokeiden muodossa tapahtuvaa täydennyskoulutusta. Virkamiesten tehtäväkierto ei näin ollen kuulu mainittujen määräysten alaan, joten valitusperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

Asian arviointi

14. EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan 1 kohdan

mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin. Valitus "voi perustua ainoastaan perusteisiin, jotka perustuvat siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut oikeussääntöjä väärin, eikä siis tosiseikkojen arviointiin". [2] Yhteisöjen tuomioistuin on EY 225 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan valvontaa siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on suorittanut tosiasiaperustan oikeudellisen luonnehdinnan ja tehnyt sen pohjalta oikeudelliset johtopäätökset. [3]

15. Tosiseikkoja koskevien kysymysten ja oikeuskysymysten rajaaminen on ongelmallista erityisesti silloin, kun kyseessä olevat tosiseikat muodostuvat jonkin asiakirjan sisällöstä. Tämä vaikeus liittynee myös esillä olevaan asiaan: kyseisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen arvioimiseen vaikutti ensisijaisesti se, oliko tämä kanneperuste henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti esitetty jo oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä. [4] Tutkittavaksi ottamista koskevaa oikeuskysymystä arvioitiin näin ollen sen mukaan, mainittiinko kanneperuste tosiasiallisesti valituksessa henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

16. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että valittaja ei ole valituksessaan vedonnut henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmanteen ja neljänteen kohtaan. Tätä voitaneen pitää sellaisena tosiseikkojen määrittämisenä, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan piiriin, lukuun ottamatta valvontaa, joka koskee tosiseikkojen vääristämistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin todennut tämän lisäksi, ettei kyseiseen valitukseen, vaikka komissio olisi arvioinut sitä "avoimesti", sisältynyt mitään, minkä perusteella komissio olisi voinut päätellä, että valittaja aikoo esittää kyseisen kanneperusteen. Näin ollen näyttää olevan tarpeen tutkia sitä, voidaanko tällaista toteamusta pitää myös tosiseikkojen määrittämisenä, kun otetaan huomioon se, että se esitetään vasta kyseisen valituksen tulkitsemisen jälkeen.

17. Yhteisöjen tuomioistuimella on jo aiemmin ollut tilaisuus esittää näkemyksensä samanlaisista rajauksista valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen osalta. Asiassa SFEI [5] yhteisöjen tuomioistuin totesi valituksen tutkittavaksi ottamista arvioidessaan, toisin kuin julkisasiamies, että valituksen hylkäämistä koskevan kirjeen oikeudellinen luonnehdinta on oikeuskysymys eikä tosiseikkoja koskeva kysymys. Myös asiassa Vidrányi [6] yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että — yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan piiriin kuuluvaan — tosiseikkojen arviointiin kuuluu kysymys siitä, onko tietty asiakirja luonteeltaan lääketieteellinen vai muu asiakirja. Asiakirjajulkisuuden arviointi määräytyi tässä asiassa kyseessä olleen virkamiehen osalta nimittäin tämän luonnehdinnan mukaan.

2 — Ks. erityisesti asia C-55/97 P, AIUFFASS ja AKT v. komissio, määräys 6.10.1997 (Kok. 1997, s. I-5383, 13 kohta).

3 — Asia C-252/97 P, N v. komissio, määräys 16.7.1998 (Kok. 1998, s. I-4871, 15 kohta) ja siinä mainitut tuomiot.

4 — Niin sanottu hallinnollisen oikaisuvaatimuksen ja kanteen samansisältöisyyden vaatimus: ks. muun muassa asia T-4/96, S v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 9.7.1997 (Kok. 1997, s. II-1125 ja Kok. H. 1997, s. I-A-179 ja II-533, 98 kohta).

5 — Asia C-39/93 P, S.F.E.I. ym. v. komissio, tuomio 16.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2681).

6 — Asia C-283/90 P, Vidrányi v. komissio, tuomio 1.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4339).

18. Eräässä toisessa tuomiossaan yhteisöjen tuomioistuin lähti ilmeisesti siitä oletamuksesta, että asiakirjan sisältö on tosiseikkoja koskeva kysymys, joka ei sellaisenaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen muutoksenhakumenettelyssä harjoittaman valvonnan piiriin: asiassa F vastaan komissio[7] yhteisöjen tuomioistuin oli nimittäin katsonut, että kysymystä siitä, onko tietty kirje täsmennys vai valitus, on pidettävä tosiseikkojen määrittämisenä, jonka arvostelu ei voi olla valituksen kohteena.

19. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ei näin ollen löydy yksiselitteistä rajaamisen perustetta silloin, kun arvioitavat tosiseikat muodostuvat asiakirjan sisällöstä. Voitaisiin ajatella, että ratkaisu tehtäisiin sen mukaan, arvioiko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin suoraan asiakirjan — mahdollisesti tulkinnan avulla tutkittua — sisältöä oikeudellisesti vai toteaako se ainoastaan tämän sisällön. Yksittäisessä tapauksessa tämä erottelu ei kuitenkaan johda juurikaan pitemmälle: edellä mainitussa asiassa F vastaan komissio[8] valituksen tutkimatta jättäminen kirjeen oikeudellisen luonnehdinnan osalta oli kiistanalainen, koska valitusta olisi voitu tulkita myös siten, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tulkinnut valituksen oikeudellista luonnetta virheellisesti. Yhteisöjen tuomioistuimen asiaa koskevaa päätöstä voitaisiin kuitenkin perustella sillä, että valittaja pyrki esittämillään perusteluilla ilmeisesti viime kädessä kiertämään pakottavia kanteen nostamisen määräaikoja. Tätä taustaa vasten tarkasteltuna viimeksi mainittua tuomiota voitaisiin pitää yksittäisenä päätöksenä.

20. Esillä olevassa asiassa kyseisen valituksen tulkinnalla voidaan osoittaa, että valitusta koskeva peruste esitettiin oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä. Tältä osin olisi mahdollista komission tavoin erehtyä olettamaan, että valitusperusteen tällä osalla riitautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama tosiseikkojen määrittäminen, eikä sitä tämän vuoksi voida ottaa tutkittavaksi.

21. Esillä olevan asian tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen välisen kiinteän yhteyden voitaneen katsoa puhuvan tällaista näkemystä vastaan: koska valituksessa ei selvästikään nimenomaisesti esitetty henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan loukkaamista koskevaa väitettä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä oli tutkia — "avoimesti" — , koskiko valitus kyseistä säännöstä. Koska henkilöstösääntöjen 24 artiklassa ei kuitenkaan sinällään mainita tehtäväkiertoa, vaan ainoastaan "ammatillinen täydennyskoulutus", asian tutkiminen edellyttää myös henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan tulkitsemista.

22. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei tässä vaiheessa kuitenkaan ollut arvioida lopullisesti sitä, oliko henkilöstösääntöjen 24 artiklaa tulkittava siltä osin, sisältyykö siinä mainittuun virkamiesten "ammatilliseen täydennyskoulutukseen" tehtäväkiertoon liittyvä taitojen laajentaminen — johon valittaja on kiistatta vedonnut. Tutkittavana oli pikemminkin se, onko 24 artiklan ja valituksessa esitettyjen perustelujen välinen yhteys riittävän selvä. Ensimmäisen

7 — Asia C-346/90 P, F v. komissio, tuomio 8.4.1992 (Kok. 1992, s. I-2691).

8 — Edellä alaviitteessä 7 mainittu tuomio.

oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että näin ei ollut, mikä kuitenkin edellyttää väistämättä ainakin ennalta tehtävää päätöstä siitä, onko 24 artiklalla merkitystä tehtäväkiertoon liittyvissä tilanteissa.

23. Tämän vuoksi näyttää aiheelliselta antaa kyseinen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus oikeudellisilta osin tuomioistuimen tarkastettavaksi. Kun otetaan huomioon asian F vastaan komissio [9] taustalla oleva tilanne, voidaan todeta, että kyseisessä asiassa tehdyn rajauksen ilmeisen välttämätöntä tekijää — nimittäin määräaikojen kiertämisen vaaraa — ei ole havaittavissa esillä olevassa asiassa.

24. Tässä tilanteessa ja kun otetaan huomioon se, ettei tosiseikkoja koskevien kysymysten ja oikeuskysymysten rajaamisella ole yksiselitteistä perustetta, ehdotan yhteisöjen tuomioistuimelle, että valitusperusteen tämä osa otetaan tutkittavaksi.

25. Näin ollen on tutkittava, ovatko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa esittämät huomautukset ristiriitaisia ja rasittaako niitä oikeudellinen virhe. Epäselvää on erityisesti se, oliko valituksessa esitettyjen perusteluiden ja henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan välinen yhteys riittävän selvä.

9 — Alaviitteessä 7 mainittu asia.

26. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamien tosiseikkojen mukaan tällaisen näkemyksen puolesta puhuu erityisesti se seikka, että valituksessa käytetään henkilöstösääntöjen 24 artiklan neljännen kohdan ranskankielisen version [10] sanamuodon mukaista ilmausta "déroulement de la carrière" ("urakehityksessä"). Lisäksi Cubero viittasi valituksessaan selvästi tehtäväkierron seurauksena väittämänsä mukaan tapahtuvaan pätevyyden ja taitojen laajentumiseen.

27. Kiistatonta on kuitenkin myös se, että tehtäväkierto on sellainen komission henkilöstöpolitiikan tavoite, jota ei ole nimenomaisesti vahvistettu henkilöstösäännöissä. Asian suullisessa käsittelyssä komissio korosti perustellusti sitä, että täydennyskoulutuskursseille ja seminaareihin osallistumisen muodossa tapahtuva ammatillinen täydennyskoulutus liittyy tehtäväkiertoon siltä osin kuin molemmilla voidaan edistää pätevyyden ja taitojen laajentumista. Kysymys siitä, voidaanko tämän perusteella vastakohtaispäätelmänä todeta, että tehtäväkierron on katsottava kuuluvan ammatillisen täydennyskoulutuksen käsitteeseen, vaikuttaa tutkimisen arvoiselta.

28. Kyseisen säännöksen sanamuotoon tai sen esitöihin ei sisälly mitään tähän viittaavaa. [11] Tästä on osoituksena jo "virka-

10 — "Il est tenu compte également de ce perfectionnement pour le déroulement de la carrière".

11 — Ks. 28.3.1969 tehty komission ehdotus (EYVL 1969, C 83, s. 4) ja Euroopan parlamentin lausunto komission ehdotuksesta (EYVL 1969, C 97, s. 10). Tuolloiseen tekstiin pohjautuu Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja Euroopan yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta annetun asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 259/68 muuttamisesta 30 päivänä kesäkuuta 1972 annettu neuvoston asetus N:o 1473/72 (EYVL 1972, L 160, s. 1).

miesten omien etujen" mainitseminen ja se, että ammatillisen täydennyskoulutuksen on täytettävä se henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannessa kohdassa mainittu edellytys, että "siitä ei aiheudu haittaa yksiköiden toiminnalle". Tällaisia ammatillisen koulutuksen piiriin pääsemistä koskevia rajoituksia ei ensituntumalta voida soveltaa tehtäväkiertoa koskeviin tilanteisiin.

29. Henkilöstösääntöjen 24 artiklan neljännen kohdan eri kieliversioiden vertaaminen herättää lisäepäilyksiä siitä, voitiinko tätä määräystä yleensäkään soveltaa esillä olevaan tapaukseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusten mukaan kyse oli nimittäin ylennyksestä palkkaluokkaan A 5 — ja näin ollen ylennyksestä uran *ulkopuolella*. Henkilöstösääntöjen 24 artiklan neljännen kohdan saksankielisessä versiossa todetaan, että ammatillinen täydennyskoulutus otetaan huomioon ainoastaan "für das Aufsteigen innerhalb der haufbahn" ("uran sisäpuolella tapahtuvassa urakehityksessä"). Saksankielisen version mukaan säännöstä ei näin ollen voitaisi soveltaa.

30. Ranskankielisen version mukaan tällaista johtopäätöstä ei kuitenkaan voitaisi tehdä,[12] kun taas englanninkielisessä versiossa se ei ainakaan ole poissuljettua.[13]

31. Lisäksi on huomattava, että henkilöstösääntöjen 90 artiklan toisen kohdan mukaisesti tehtyjä valituksia on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti tulkittava "avoimesti".[14] Tässä yhteydessä on kuitenkin muistettava, että valittajalla on oikeustieteellinen koulutus ja että hän on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusten mukaan esittänyt valituksessaan lukuisia komission tehtäväkiertopolitiikan tavoitteita koskevia tarkkoja huomautuksia. Mikäli hän näin ollen olisi halunnut tukeutua henkilöstösääntöjen 24 artiklaan, vaikuttaa todennäköiseltä, että hän olisi yksiselitteisesti vedonnut kyseiseen artiklaan. Myöskään avoimuutta koskeva edellytys ei saa johtaa siihen, että valittajan henkilökohtaisia ominaisuuksia ja valituksesta saatavaa kokonaisvaikutelmaa ei oteta huomioon.

32. Tätä taustaa vasten tarkasteltuna ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei voitu olettaa katsovan, että valittajan valituksessaan esittämien väitteiden ja niiden perustelujen sekä henkilöstösääntöjen 24 artiklan kolmannen ja neljännen kohdan välillä on yhteys.

33. Näin ollen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

12 — "Il est tenu compte également de ce perfectionnement pour le déroulement de la carrière".

13 — "Such training and instruction shall be taken into account for purposes of promotion in their careers." Tältä osin on huomattava, että "training and instruction" eivät käsitteinäkään voi kattaa tehtäväkiertoa.

14 — Edellä alaviitteessä 4 mainittu asia T-4/96, 99 kohta, jossa viitataan asiaan 133/88, Del Amo Martinez v. parlamentti, tuomio 14.3.1989 (Kok. 1989, s. 689, 9 ja 10 kohta).

Valitusperusteen toinen osa, joka koskee valittajan ansioiden arviointia

Väitteet ja niiden perustelut

34. Valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei havainnut komission valittajan ansioiden arvioinnissa tekemää ilmeistä arviointivirhettä. Valittaja viittaa ensinnäkin tuomion perustelujen ristiriitaisuuteen: tuomion 75 kohdan mukaan komissio on tunnustanut kantajan "ilmeiset ansiot", kun taas 76 kohdan mukaan lisäpisteiden antamatta jättäminen johtui komission ilmoituksen mukaan valittajan — tässä tapauksessa muihin virkamiehiin verrattaessa vähäisemmistä — ansioista. Näin ollen etusijapisteiden antamatta jättäminen oli kantajan mukaan syynä siihen, ettei valittajaa merkitty ansioituneimpien virkamiesten luetteloon — ja näin ollen viime kädessä siihen, että hänet jätettiin ylentämättä. Valittaja tähdentää lisäksi, että tätä taustaa vasten tarkasteltuna ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion 77 kohdassa esittämä päätelmä, jonka mukaan rajoitettu pariteettikomitea ja sittemmin ylennyskomitea olivat erityisesti tutkineet valittajan tilanteen, on ristiriitainen, koska valittajan ansioita oli arvioitu ilmeisen virheellisesti.

35. Komissio katsoo, ettei tällaista väitettä voida ottaa tutkittavaksi. Komissio katsoo, että valituksenalaisen tuomion 87 kohta, jonka mukaan "kantaja — — ei ole osoittanut, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen — — " on ymmärrettävä siten, että valittaja ei ole noudattanut näytön esittämistä koskevaa velvoitettaan, ja korostaa, että näytön puuttuminen ei voi olla valituksen kohteena. Toissijaisesti komissio kiistää väitetyn ristiriitaisuuden. Komission mukaan on mahdollista, että virkamiehellä on ilmeisiä ja tunnustettuja ansioita mutta että muiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailevasta tarkastelusta kuitenkin ilmenee, että näiden muiden virkamiesten ansiot ovat pisteiden antamista ajatellen paremmat. Lisäksi kyseisen virkamiehen "ilmeiset ansiot" eivät ole ristiriidassa sellaisten lisäansioiden puuttumisen kanssa, joilla mahdollisesti voitaisiin perustella lisäpisteiden antamista.

Asian arviointi

36. Valitusperusteen toisessa osassa valittaja arvostelee ansioidensa arvioinnista valituksenalaisessa tuomiossa esitettyjä huomautuksia. Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ensisijaisesti siitä, ettei se havainnut komission ilmeistä arviointivirhettä, vaikka komissio tunnusti hänen ansionsa, mutta piti niitä kuitenkin etusijapisteiden myöntämisen kannalta riittämättöminä. Valittaja katsoo, että tämä on ristiriitaista ja että tuomiota näin ollen rasittaa oikeudellinen virhe.

37. Valitusperusteen tätä osaa voitaneen myös pitää tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttävänä, mutta perusteettomana.

38. Kun otetaan huomioon edellä kuvattu tosiseikkoja koskevien kysymysten ja oikeuskysymysten välinen ero, [15] valittajan esittämä arvostelu ei niinkään kohdistu hänen väitettyjen ansioidensa arvioinnin lopputulokseen, vaan pikemminkin kyseisen arvioinnin perusteella tehtyihin — oikeudellisiin — johtopäätöksiin.

39. Komissio ei kuitenkaan ole väärässä korostaessaan, että niiden todisteiden arvioiminen, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt tosiseikkojen vahvistamiseen, ei periaatteessa ole oikeuskysymys. [16] Toisin kuin komissio on katsonut, valituksen tarkoituksena ei kuitenkaan ole kyseenalaistaa näytön esittämättä jättämistä, vaan ilmeisen arviointivirheen toteamatta jättäminen.

40. Tässä on kuitenkin kyse oikeuskysymyksestä. Asiassa C-265/97 P, VBA, 30.3.2000 antamassaan tuomiossa [17] yhteisöjen tuomioistuin totesi, että kanneperusteena käytetty ilmeinen arviointivirhe "koskee valituksenalaisen päätöksen aineellista laillisuutta". Näin ollen tällainen peruste "kohdistuu — — 173 artiklassa tarkoitetun, perustamissopimuksen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkomiseen".

41. Tästä seuraa, että yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia, onko asiassa tapahtunut kyseinen arviointivirhe. [18]

42. Pääasian osalta on ensin syytä palauttaa mieleen yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön sisältyvät virkamiesten arviointia koskevat periaatteet.

43. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä todetaan seuraavaa: "nimittävällä virkamiehellä on henkilöstösääntöjen 45 artiklan perusteella ylennyspäätöksessä huomioon otettavia ansioita arvioidessaan laaja harkintavalta, ja yhteisöjen tuomioistuin saa tätä arviointia tutkiessaan tarkastella ainoastaan sitä, onko hallinto arvioinnissaan käyttävissä olleiden keinojen ja menetelmien osalta pysytellyt sallituissa rajoissa käyttämättä harkintavaltaansa ilmeisen väärin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen voi korvata nimittävän viran-

15 — Ks. edellä 14 kohta.

16 — Asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994 (Kok. 1994, s. I-1981, 66 kohta). Ks. myös edellä alaviitteessä 3 mainittu asia C-252/97 P, määräyksen 16 kohta.

17 — Kok. 2000, s. I-2061, 114 kohta.

18 — Ks. esimerkiksi alaviitteessä 17 mainittu asia C-265/97 P, tuomion 115 kohta; ks. myös alaviitteessä 16 mainittu asia C-252/97 P, määräyksen 63 kohta.

omaisen tekemää hakijoiden ansioiden arviointia omalla arvioinnillaan." [19] Yhteisöjen tuomioistuin sovelsi kyseistä oikeuskäytäntöä. [20]

44. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että nimittävän viranomaisen on ylennysmenettelyssä tehtävä valintansa henkilöstösääntöjen 45 artiklan ensimmäisen kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti arviointikertomusten ja ylennyskelpoisten ehdokkaiden ansioiden vertailun perusteella mutta että sillä on tätä tarkoitusta varten toimivalta "tehdä tällainen vertailu tarkoituksenmukaisimmaksi katsomaansa menettelyä tai menetelmää noudattaen". [21]

45. Hallinnon harkintavalta ei ole kuitenkaan rajoittamaton: tätä harkintavaltaa rajoittavat nimittäin seuraavat seikat: "hakemuksia on verrattava huolellisesti ja puolueettomasti, yksikön edun ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen mukaisesti. Vertailu on tehtävä käytännössä samojen arviointiperusteiden ja vertailukelpoisten tietolähteiden ja tietojen pohjalta — —. Nimittävä viranomainen saa lisäksi ottaa hakijoiden iän ja heidän palvelusvuotensa nykyisessä palkkaluokassa tai virkaikänsä huomioon ainoastaan toissijaisesti." [22]

46. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi katsonut, että kun ylennyskelpoisten virkamiesten hakemuksia tutkitaan etukäteen kullakin pääosastolla, tällainen menettely ei ole ristiriidassa kyseisten virkamiesten ansioiden kattavan vertailun kanssa, vaan hyvän hallinnon periaate edellyttää sitä. [23] Kuitenkin "jokaisella ylennyskelpoisella virkamiehellä — — on oikeus odottaa, että ylennyskomitea vertailee hänen ansioitaan muiden sellaisten virkamiesten ansioihin, joilla on mahdollisuus saada ylennys kyseiseen palkkaluokkaan." [24] "Jottei tehdä turhaksi ylennyskomitean suorittamaa kaikkien niiden virkamiesten ansioiden vertailua, joilla on mahdollisuus saada ylennys kyseiseen palkkaluokkaan, ei voida hyväksyä, että nimittävä viranomainen vertailee vain niiden virkamiesten ansioita, jotka ovat eri pääosastojen laatimissa luetteloissa parhaimmassa asemassa." [25]

47. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi valituksenalaisen tuomion kyseisessä osassa tätä yhteisöjen tuomioistuimen käyttöönottamaa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jatkamaa oikeuskäytäntöä.

19 — Asia T-182/99, Caravelis v. Euroopan parlamentti, tuomio 8.5.2001 (Kok. 2001, 30 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa), jossa viitataan asiaan T-283/97, Thinus v. komissio, tuomio 27.4.1999 (Kok. H. 1999, s. I-A-69 ja II-353, 42 kohta).

20 — Asia 282/81, Ragusa v. komissio, tuomio 21.4.1983 (Kok. 1983, s. 1245, 9 ja 13 kohta) ja asia 324/85, Bouteiller v. komissio, tuomio 4.2.1987 (Kok. 1987, s. 529).

21 — Edellä alaviitteessä 19 mainittu asia, tuomion 31 kohta ja asia T-22/99, Rose v. komissio, tuomio 22.2.2000 (Kok. H. 2000, s. I-A-27 ja II-115, 55 kohta). Ks. myös asia 62/75, De Wind v. komissio, tuomio 1.7.1976 (Kok. 1976, s. 1167, 17 kohta).

22 — Edellä alaviitteessä 19 mainittu asia Caravelis v. Euroopan parlamentti, tuomion 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

23 — Asia T-130/95, x v. komissio, tuomio 12.12.1996 (Kok. H. 1996, s. I-A-603 ja II-1609, 67 kohta) ja asia T-557/93, Rasmussen v. komissio, tuomio 13.7.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-199 ja II-603, 21 kohta). Ks. viimeksi edellä alaviitteessä 21 mainittu asia Rose v. komissio, tuomion 56 kohta ja edellä alaviitteessä 19 mainittu asia Caravelis v. Euroopan parlamentti, tuomion 32 kohta).

24 — Edellä alaviitteessä 21 mainittu asia Rose v. komissio, tuomion 57 kohta).

25 — Edellä alaviitteessä 21 mainittu asia Rose v. komissio, tuomion 59 kohta).

48. Tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli tutkittava sitä, oliko oikeuskäytännössä henkilöstösääntöjen 45 artiklan nojalla vaadittu, kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailu mahdollista, kun otetaan huomioon ylennysoppaassa esitetyt etusijapisteiden myöntämistä koskevat tiukat säännöt.

49. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti ensiksi, että kyse oli valittajan ansioiden vertailusta muiden pääosastojen virkamiesten ansioihin — eikä saman pääosaston virkamiesten ansioihin.[26] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki näin ollen seuraavaksi sitä, "oliko komissio verrannut valittajan ansioita kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioihin",[27] ja oliko tämä vertailu tehty niin, etteivät sitä rasittaneet ilmeiset arviointivirheet.

50. Tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli yksityiskohtaisesti sitä valittajan väitettä, jonka mukaan hänen ylentämättä jättämisensä johtui siitä, ettei hän ollut tehtäväkiertoon osallistumisensa ja ylennysoppaan tehtäväkiertoa koskevien määräysten tiukan soveltamisen takia saanut etusijapisteitä.[28]

51. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lähti tällöin siitä olettamuksesta, että kyseisten määräysten tiukalla soveltamisella saattaa olla haitallisia vaikutuksia siltä osin kuin etusijapisteiden kokonaismäärä määräytyy kunkin pääosaston ylennyskelpoisten virkamiesten lukumäärän mukaan, jolloin kyseisen virkamiehen siirtyminen sellaiseen osastoon, jossa ylennyskelpoisten virkamiesten lukumäärä on eri suuruinen, saattaa johtaa siihen, että etusijapisteiden myöntämismahdollisuutta ei ole.[29] Ylennysoppaan määräysten mukaan virkamiehellä ei ole saavutettuja oikeuksia, mikäli hänet on ennen tehtäväkiertoon osallistumista ehdotettu ylennettäväksi ilman etusijapisteitä.[30]

52. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin edellyttää, että ylennysoppaan tehtäväkiertoa koskevien määräysten tiukan soveltamisen lisäksi huomioon on otettava myös tällaiset mahdolliset negatiiviset seuraukset.[31] Tämä vaikuttaa asianmukaiselta, koska valittaja on uskottavasti osoittanut, että tiukka soveltaminen voi johtaa epäoikeudenmukaiseen lopputulokseen. Lisäksi on todettava, että sellaisten virkamiesten, joilla on "saavutettuja oikeuksia"[32] etusijapisteisiin, ja muiden virkamiesten välinen erottelu ei vaikuta henkilöstösääntöjen 45 artiklan ensimmäisen kohdan valossa kovin onnistuneelta.

53. Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että rajoitettu

26 — Valituksenalaisen tuomion 62 kohta.
27 — Valituksenalaisen tuomion 63 kohta.
28 — Valituksenalaisen tuomion 67 kohta.
29 — Valituksenalaisen tuomion 68 kohta.
30 — Valituksenalaisen tuomion 67 kohta. Ks. erityisesti mainitun määräyksen a alakohta.
31 — Valituksenalaisen tuomion 69 kohta.
32 — Ranskankielisessä alkuperäisessä tekstissä: "droits acquis".

pariteettikomitea ja ylennyskomitea olivat ottaneet huomioon valittajan tilanteen erityislaadun. [33]

54. Valittajan väittämät ristiriitaisuudet liittyvät ilmeisesti tähän seikkaan. Valittaja katsoo, että tällainen huomioon ottaminen on viime kädessä mahdotonta, koska hänen ansioidensa arviointi tehtiin ristiriitaisesti ja selvästi virheellisesti.

55. Tästä voidaan kuitenkin todeta, ettei väitettyjä ristiriitaisuuksia ole. Ansioita voidaan tässä yhteydessä arvioida ainoastaan suhteellisella tavalla. Näin ollen yksilön ansiot voivat olla "ilmeisiä", mutta silti kuitenkin vähäisempiä kuin muiden virkamiesten ansiot, eivätkä ne siten ole ansioituneimpien virkamiesten luetteloon merkitsemisen kannalta riittäviä. Komissiolta voitiin vaatia ainoastaan sitä, että se ottaa huomioon valittajan ansioiden lisäksi myös tämän erityistilanteen etusijapisteiden antamisen suhteen eli sen, että valittaja oli ehdotettu ylennettäväksi ilman etusijapisteitä aiemmassa pääosastossaan ja sitten siirretty toiseen pääosastoon, jossa etusijapisteiden lukumäärä oli eri suuruinen. Valittajalla ei ollut oikeutta saada etusijapisteitä, eikä myöskään ylennystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti pidättäytynyt korvaamasta komission tekemää arviointia omalla etusijapisteiden antamista koskevalla arvioinnillaan.

33 — Ks. valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa mainittu lopputulos.

56. Näin ollen on todettava, ettei riidanalaista päätöstä tältä osin rasittanut ilmeinen arviointivirhe. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö päätöksessä olisi tässä suhteessa arvosteltavaa. Sitä, ettei ylennyskomitea antanut etusijapisteitä, perusteltiin näin ollen ilmeisesti sillä, että valittajan osallistumista tehtäväkiertoon ei rangaista. On valitettavaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut tämän näkemyksen merkityksellisyyttä siltä osin kuin se vaikutti nimittävän viranomaisen päätökseen.

57. Edellä esitetyn perusteella valitusperusteen toisen osan ensimmäinen kohta on hylättävä.

58. Valituksenalaisen tuomion 77 kohdasta esitetyn arvostelun toisen kohdan osalta on todettava, että valittajan erityistilanteen huomioon ottaminen on yhteydessä valittajan ansioihin ainoastaan siltä osin kuin etusijapisteiden antaminen määräytyy kyseisen virkamiehen kulloistenkin ansioiden mukaan. Koska ansioiden vertailua ei kuitenkaan rasittanut ilmeinen arviointivirhe, mikään ei estänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamasta, että valittajan erityistilanne oli otettu riittävästi huomioon. Näin ollen myös tämä toinen kohta on hylättävä.

59. Tämän täydennykseksi on todettava, että valittajan tarkoittama päätös johtaisi viime kädessä siihen, että yhteisöjen tuo-

mioistuimen olisi tutkittava sisällöllisesti niiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertaaminen, jotka pääsivät tarkempaan tarkasteluun.

60. Edellä esitetyn perusteella myös valitusperusteen toinen osa vaikuttaa perusteettomalta.

Valitusperusteen kolmas osa, joka koskee valittajan ansioiden vertaamista muiden virkamiesten ansioihin

Väitteet ja niiden perustelut

61. Valittaja katsoo myös, että tuomion perusteluissa esiintyy ristiriitaisuuksia ja oikeudellinen virhe siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, ettei valittaja ole esittänyt näyttöä ilmeisestä arviointivirheestä valittajan ja muiden virkamiesten, eli tässä yhteydessä G:n, ansioiden vertailussa.

62. Valittaja väittää ensinnäkin, että tuomion 85 kohdassa esitetty toteamus, jonka mukaan valittaja ei pystynyt osoittamaan ilmeistä arviointivirhettä valittajan ja G:n ansioiden vertailussa, on virheellinen. Toiseksi valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa esiintyy ristiriitaisuuksia ja näin ollen oikeudellinen virhe, kun kyseisessä kohdassa yhtäältä todetaan, ettei valittaja ole väittänyt, että hänen ansionsa olisivat paremmat kuin G:n ansiot, mutta toisaalta kuitenkin todetaan valittajan huomauttaneen, että hän oli edellisellä ylennyskierroksella ollut etusijajärjestyksessä G:n edellä ja että hänen ansionsa olivat PO:hon XXIV siirtymisen jälkeen lisääntyneet.

63. Ensimmäisen väitteen osalta komissio huomauttaa, että valituksenalaisen tuomion 85 kohta, jonka mukaan valittaja ei ole näyttänyt toteen ilmeistä arviointivirhettä komission vastauksessa, on tosiseikkoja koskeva toteamus tai joka tapauksessa tosiseikkojen arviointia, joka ei voi olla valituksen kohteena. Komission mukaan toistakaan väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska 84 kohdan ensimmäinen virke, jossa todetaan, että valittaja ei ole esittänyt ansioidensa olevan parempia kuin G:n, on tosiseikkoja koskeva toteamus. Kyseisen kohdan toinen virke, jonka mukaan valittaja on ainoastaan viitannut siihen, että hän oli edellisellä ylennyskierroksella etusijajärjestyksessä G:n edellä ja että hän oli uuteen pääosastoon siirtymisensä jälkeen hankkinut lisäansioita, on myös tosiseikkoja koskeva toteamus tai tosiseikkojen arviointia. Toissijaisesti komissio pitää tätä valitusperusteen kolmatta osaa perusteettomana.

Asian arviointi

64. Ensimmäisen väitteen tutkittavaksi ottamisen osalta voidaan viitata aiemmin esitettyihin huomautuksiin.[34] Toisen väitteen osalta on todettava, että valittaja pyrkii myös tässä yhteydessä johtamaan oikeudellisen virheen väittämästään ristiriidasta. Tältä osin on yhdyttävä komission näkemykseen, jossa se korostaa sitä, että molemmat seikat, joita vertaillaan niiden väitetyn ristiriidan vuoksi, ovat tosiseikkoja koskevia toteamuksia. Komissio tähdentää perustellusti myös sitä, että kysymys siitä, onko valittaja vedonnut johonkin seikkaan vai ei, on myös tosiseikkoja koskeva toteamus.

65. Tästä ei kuitenkaan seuraa, ettei tätä valitusperusteen osaa voitaisi ottaa tutkittavaksi. Valitusperusteen tämän osan tutkimatta jättäminen voisi olla seurausta ainoastaan väitteen ja perustelujen kielletystä toistamisesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.[35]

66. Tämän mahdollisuuden voitaneen kuitenkin katsoa olevan poissuljettu seuraavista syistä: esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen johtopäätöksen valittajan esittämän väitteen kahdesta osasta. Omien huomautustensa mukaan valittaja oli väittänyt, että hän oli edellisellä ylennyskierroksella ollut etusijajärjestyksessä erään toisen virkamiehen edellä, ja että hänen ansionsa olivat PO:hon XXIV siirtymisen jälkeen lisääntyneet. Tästä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli, ettei valittaja ollut väittänyt, että hänen ansionsa olisivat PO:ssa XXIV työskentelemisen aikana olleet paremmat kuin muiden virkamiesten ansiot valittajan aikaisemmassa pääosastossa.

67. Johtopäätös, jonka mukaan valittaja ei ollut pystynyt osoittamaan ilmeistä arviointivirhettä,[36] perustuu ensisijaisesti ensimmäisen tuomioistuimen tähän päätelmään. Koska ilmeinen arviointivirhe kuuluu yhteisöjen tuomioistuimen valvontaan, ehdotan, että valitusperusteen koko kolmas osa otetaan tutkittavaksi.

68. Tämä valitusperusteen kolmas osa lienee kuitenkin perusteeton. Ensinnäkin on muistettava, että virkamiehen etusijajärjestys tietyllä ylennyskierroksella ei tarkoita suojattua oikeudellista asemaa siltä osin, että kysymykseen tulevien virkamiesten ansioiden vertailu olisi seuraavana vuonna tarpeetonta.[37] Tätä taustaa vasten tarkasteltuna valittajan ja G:n etusijajärjestystä edellisellä ylennyskierroksella ei voida pitää ratkaisevana. Valittajan esittämä huomautus, jonka mukaan hänen ansionsa olivat lisääntyneet hänen PO:hon XXIV siirtymisensä jälkeen, on sinällään myös merkityksetön, koska ratkaisevaa voi

34 — Ks. 41 kohta.

35 — Ks. asia C-26/94 P, X v. komissio, määräys 26.9.1994 (Kok. 1994, s. I-4379, 13 kohta).

36 — Valituksenalaisen tuomion 85 kohta.

37 — Tässä yhteydessä viitataan edellä alaviitteessä 21 mainitussa asiassa Rose v. komissio annetun tuomion 36 kohdassa esitettyyn erityisen selkeään ilmaisuun, jonka perusteella käytäntö, jonka mukaan ansioituneimpien virkamiesten luettelossa edellisen ylennyskierroksen aikana olleet virkamiehet, joita ei ylennetty, ylennetään automaattisesti, jos heidän toimintansa on ollut moitteetonta, on selvästi henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan vastainen.

olla ainoastaan hänen — senhetkisten — ansioidensa ja muiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailu kullakin ylennyskierroksella. Myöskään näkemystä, jonka mukaan tehtäväkiertoon osallistuminen on ansio sinällään, ei voida hyväksyä, koska tällainen näkemys ei perustu mihinkään.

69. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut perustellusti, ettei valittaja ole myöskään G:tä koskevien väitteiden osalta esittänyt näyttöä ilmeisestä arviointivirheestä.

70. Edellä esitetystä seuraa, että valitusperusteen kolmas osa on hylättävä perusteettomana.

Valitusperusteen neljäs osa, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja oikeudenmukaisuusperiaatetta

Väitteet ja niiden perustelut

71. Valitusperusteen neljännessä osassa valittaja väittää, että valituksenalainen tuomio on ristiriitainen ja sitä rasittaa oikeudellinen virhe siltä osin kuin tuomiossa todetaan, ettei yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja oikeudenmukaisuusperiaatetta ole loukattu käsiteltävänä olevassa asiassa. Valittaja väittää erityisesti, että rajoitettu pariteettikomitea ja ylennyskomitea eivät ottaneet huomioon hänen ansioitaan, toisin kuin valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa todetaan. Jos ne olisivat tehneet niin, hänet olisi ylennetty, kun otetaan huomioon hänen ansionsa, jotka komissio on tunnustanut. Valittajan mukaan tuomion 79 kohdassa todetaan, ettei syrjintää tai kohtuuttomuutta ole tapahtunut, yksinomaan sillä perusteella, että kyseiset komiteat olivat harkinneet etusijajärjestykseen vaikuttavien lisäpisteiden myöntämistä valittajalle. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, että henkilöstösääntöjen tavoitteena on se, ettei tehtäväkierrosta rankaista. Käsiteltävänä olevassa asiassa tätä tavoitetta ei ole valittajan mukaan kuitenkaan saavutettu, koska valittaja ei saanut ylennystä, jonka hän olisi saanut, jos hän ei olisi osallistunut tehtäväkiertoon. Käyttöönotettu järjestelmä johtaa syrjintään, sillä tehtäväkiertoon osallistunut virkamies asetetaan etusijajärjestyksessä perusteettomasti huonommalle sijalle kuin jopa vähemmän ansioitunut virkamies, joka ei ole osallistunut tehtäväkiertoon.

72. Komissio katsoo, ettei valitusperusteen tätäkään osaa voida ottaa tutkittavaksi. Se, että toimivaltaiset elimet ottivat valittajan ansiot huomioon, on tosiseikkoja koskeva toteamus. Komission näkemyksen mukaan valittaja riitauttaa lisäksi valituksenalaisen tuomion 82 kohtaan sisältyvän implisiittisen toteamuksen, jonka mukaan valittajaa ei olisi automaattisesti ylennetty siinäkään tapauksessa, että hän ei olisi osallistunut tehtäväkiertoon.

Asian arviointi

73. Tämän valitusperusteen viimeisen osan osalta vaikuttaa siltä, että osittain sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat ja osittain se on ilmeisen perusteeton.

74. Se, ovatko toimivaltaiset elimet ottaneet valittajan ansiot riittävästi huomioon, on tosiseikkoja koskeva kysymys, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan piiriin. Näin ollen valittajan väitteitä ei voida tältä osin ottaa tutkittaviksi.

75. Valittajan väite vaikuttaa syrjinnän osalta ilmeisen perusteettomalta. Toisin kuin valittaja väittää, — henkilöstöpoliittista — tavoitetta, jonka mukaan tehtäväkierrosta ei rangaista, ei loukata pelkästään sillä, että valittajaa ei tosiasiallisesti ylennetty tehtäväkiertoon osallistumisesta huolimatta.

76. Valittaja katsoo nimittäin virheellisesti, että hänet olisi joka tapauksessa ylennetty, jos hän ei olisi siirtynyt uusiin tehtäviin. Hänen ansioitaan olisi tuolloin pitänyt päinvastoin verrata muiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioihin. Tällöin ei olisi ollut poissuljettua, että tiettyjen sellaisten virkamiesten ansiot, jotka olivat mahdollisesti osallistuneet tehtäväkiertoon, olisivat osoittautuneet valittajan ansioita paremmiksi. Valittajalla ei olisi missään vaiheessa ollut oikeutta saada ylennystä — vaikka otetaan huomioon hänen aikaisempi etusijajärjestyksensä ylennyskelpoisten virkamiesten joukossa.

77. Valituksenalaisen tuomion 16 kohdassa mainittu PO:n XX pääjohtajan kirje lienee tässä suhteessa herättänyt vääriä toiveita valittajassa. Vaikka edellisellä ylennyskierroksella valittajan aikaisemmassa pääosastossa seuraavalla sijalla ollut virkamies olisi ylennetty "automaattisesti" ainoastaan sillä perusteella, että valittaja on siirtynyt toiseen pääosastoon, kuten valituskirjelmän 8.4 kohdassa väitetään, on todettava, että tämä olisi seurausta henkilöstösääntöjen vastaisesta käytännöstä,[38] josta valittaja vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ei kuitenkaan voisi johtaa mitään oikeuksia.[39]

78. Valittaja väittää myös virheellisesti, että nykyisessä järjestelmässä tehtäväkiertoon osallistunut virkamies asetetaan etusijajärjestyksessä perusteettomasti huonommalle sijalle kuin jopa vähemmän ansioitunut virkamies, joka ei ole osallistunut tehtäväkiertoon. Sitä, että toinen

38 — Ks. myös edellä alaviite 35.

39 — Asia 188/83, Witte v. parlamentti, tuomio 9.10.1984 (Kok. 1984, s. 3465, 15 kohta); asia 134/84, Williams, tuomio 4.7.1985 (Kok. 1985, s. 2225, 14 kohta); asia T-30/90, Zoder v. parlamentti, tuomio 14.5.1991 (Kok. 1991, s. II-207, 26 kohta) ja edellä alaviitteessä 21 mainittu asia Rose v. komissio, 39 kohta.

virkamies on vähemmän ansioitunut, ei voida nimittäin päätellä siitä, että hän oli aikaisemmilla ylennyskierroksilla etusijajärjestyksessä huonommalla sijalla kuin valittaja. Molempien virkamiesten senhetkiset ansiot on päinvastoin otettava huomioon kyseisellä ylennyskierroksella.

79. Näin ollen valitusperusteen neljäs osa on, siltä osin kuin se voidaan ottaa tutkittavaksi, ilmeisen perusteeton.

IV Oikeudenkäyntikulut

80. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Mikäli valittajan esittämän valitusperusteen kaikki osat hylätään ehdotukseni mukaisesti perusteettomina tai niitä ei voida ottaa tutkittaviksi, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

V Ratkaisuehdotus

81. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen ja

2) velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.